

1

Døden kom med ølbil. Bagefter var det let nok for politikkommandoen nede på Beim Strohause 31 at spille klog og kritisere. Men det, der indledte katastrofen, så til at begynde med ud som en blandt 200 trivielle dagligvareekspeditioner i millionbyen Hamborg. I den afdeling, som tog sig af det indledende tyveri, diskuterede man oven i købet, om episoden skulle kategoriseres som brugstyveri eller som simpelt tyveri. Når alt kom til alt havde lastbilen været lastet med 4.000 flasker Ratsherrnpils, det kraftige og mørke lokale øl. Til at begynde med var det nærliggende at tro, at en eller flere medlemmer af den lokale ungdomsmafia havde beslaglagt bilen for at kunne foretage en grundig efterslukning på denne mandag morgen d. 14. november.

Men sikkerhedsofficeren på *Führungsakademie der Bundeswehr*, den vesttyske officerssskole, havde faktisk modtaget en advarsel fra ledelsen af den lokale afdeling af Verfassungsschutz, sikkerhedspolitiet.

Da det vesttyske forsvars uddannelse af udenlandske officerer endnu en gang blev kritiseret offentligt – denne gang var det ikke chilenske kadetter, kritikken drejede sig om, men – endnu værre – officerer fra Honduras – kunne man forvente demonstrationer, inden kurset blev afsluttet to dage senere. Og det i særdeleshed fordi Bundeswehrs pressetalsmand offentligt havde bekræftet, at den tyske hærledelse ville være repræsenteret ved den officielle afslutning.

Det var ikke utænkeligt, at demonstrationerne ville blive voldsomme, og det var sandsynligt, at de ville medføre såvel legems-skader som ubehagelige smørerier. I en anonym løbeseddel havde man allerede kunnet læse, at Forbundsrepublikken endnu en gang havde stillet sig på USA-imperialismens side dels ved at træne dens lakajer, dels ved derigennem at deltage direkte i krigshandlinger rettet imod revolutionen i Nicaragua. Allerede tankegangen i løbesedlen og det faktum, at den blev udsendt uden under-

skrift, burde have fået alle sikkerhedsmyndigheder til at erklære bevogtningsstyrken i højeste alarmberedskab.

Det var muligvis også, hvad sikkerhedschefen ved officersakademiet havde tænkt sig, men han ville bare vente indtil besøget fra forvarsledelsen to dage senere. Det var dette tidspunkt, der måtte betragtes som det mest kritiske.

Führungsakademie der Bundeswehr ligger på Manteuffelstrasse 20 midt i et idyllisk villaområde mellem Blankenese og Nienstedten i det, som før var et landligt forstadsområde til Hamborg. Bygningerne er opført i røde teglsten, og de ældste af dem blev brugt som kaserne allerede under sidste verdenskrig, da Bundeswehr stadigvæk hed Wehrmacht.

Da ølbilen dukkede op på den snoede vej fra Blankenese og passerede villakvarteret på Elbchaussee, for derefter at dreje af imod Manteuffelstrasse, vakte den ingen opsigt. Ganske vist havde vagten ved porten på Manteuffelstrasse fået omhyggelige instruktioner – ligesom alle andre med samme funktion ved samtlige NATOs og Vesttysklands installationer i hele landet – vedrørende fremgangsmåden ved kontrol med såvel personer som køretøjer. Man kontrollerede fremmede og NATO-personel lige omhyggeligt; det at have militære legitimationspapirer var ikke længere tilstrækkeligt i sig selv. Og selv NATO-personel måtte lade deres private biler blive stående uden for kaserneområdet. Men en ølbil var altså for trivial.

Denne trivielle ølbil blev vinket igennem vagten uden videre. Vagten undskyldte sig dagen efter med, at man længe havde kendt bilens registreringsnummer, og med at den kom på det sædvanlige tidspunkt.

Bagefter viste det sig, at øbilens chauffør havde opført sig usædvanligt koldblodigt. Han havde stoppet bilen inde på kaserneområdet og havde spurgt en tilfældig forbipasserende officer, i hvilken barak den latinamerikanske delegation var indkvarteret, da det var dem, der skulle have det øl, han kom med. Han blev venligt vist hen til det rigtige sted. Ti minutter efter, da 22 unge officerer fra Honduras kom til deres kvarter for at holde frokost-pause, stod ølbilen uden for deres barak.

Men samtidig havde vagthavende officer fattet mistanke og

havde sendt sergent Heinrich Behnke hen for at undersøge sagen. Behnke konstaterede, at ølbilen var tom. »Det var dog ejendommeligt« tænkte han videre, mens han rakte ud efter dørhåndtaget. Det var det sidste, han tænkte.

Så vidt man senere kunne konstatere, havde lastbilen været lastet med 25 kg TNT samt med en snes fyldte gasflasker.

Ekspllosionen smadrede hvert eneste vindue inden for en radius af 500 meter, og den efterfølgende brand kunne ses over størstedelen af Hamborg. Fire tyskere og ni udenlandske officerer blev dræbt ved attentatet.

Hvis dette resultat skulle måles med terroristernes egen målestok, måtte det betegnes som det mest succesrige slag imod den vesttyske hær, der nogen sinde var blevet gennemført. De flyveblade, som dagbladene modtog samme eftermiddag, indeholdt omtrent, hvad man kunne vente. Den europæiske guerilla havde slået til imod den kapitalistiske stats hjerte osv. Man havde rettet et direkte angreb på NATO og denne organisations krig mod Den tredje Verdens folkeslag. Og man havde opkaldt slagkommandoet efter en revolutionshelt fra Nicaragua.

Bagefter virkede det hele så logisk og forudsigeligt, selvom dette var første gang, tyske terrorister havde rettet et så voldsomt angreb imod en vesttysk militærinstallation.

Derimod var det en nyhed, at aktionen ikke var blevet gennemført af Rote Armee Fraktion alene, men af en alliance imellem dem og den belgiske terrororganisation CCC. Tidligere havde der været et samarbejde mellem RAF og den franske organisation Action Directe. Nu var belgierne altså også kommet med. Terroristerne var i gang med at lave deres egen Internationale.

En forunderlig og irriterende detalje var, at man ikke anede, hvor den falske lastbilchauffør var forsvundet hen efter at have parkeret bilen. Men man gættede på, at han ganske enkelt var spadseret ud af porten, eller at han havde gemt sig på et toilet for derefter at forsvinde i det kaos, som eksplosionen fremkaldte. Under alle omstændigheder havde hans optræden været næsten uhyggeligt kompetent.

Da delstatens regering trådte sammen senere samme eftermiddag, kunne man konstatere to ting. For det første at dette var det

værste terrorindgreb i hele den vesttyske terrorismes historie. For det andet at nu måtte man slå igen med fuld kraft. Uanset omkostningerne. Den demokratiske stat måtte forsvare sig. Uanset omkostningerne.

2

Den tyske Forbundsrepublikks pendant til den svenske rigspoliti-ledelse kaldet Bundeskriminalamt, forkortet BKA, har sit hovedkvarter i et småborgerligt villakvarter i udkanten af Wiesbaden. Den underdimensionerede, tv-overvågede indgang på Thaerstrasse 11 leder nærmest tankerne hen på et uanseligt offentligt kontor eller en lokal virksomhed. Men Thaerstrasse er en blindgade, som ender ved indgangen til BKA, og hvis man går bare nogle få hundrede meter tilbage mod det sted, hvor Thaerstrasse, akkurat som man tror, at man er gået forkert, ændrer navn til Richard Wagner Strasse, så opdager man, at her gemmer sig faktisk et større kompleks bestående af fire eller fem bygninger med glasdækkede forbindelsesgange bag ved massive mængder af pigtråd og masser af elektroniske overvågningssystemer. Disse bygninger rummer hjertet i Forbundsrepublikkens politiorganisation og er arbejdsplads for flere tusinde mennesker.

Kriminaloberkommissar Dietmar Werth gik ganske mod sin sædvane uden for bygningen for at spise frokost. Til trods for at han i mere end to år havde arbejdet i BKA's antiterrorafdeling, måtte han legitimere sig for vagtpersonalet, da han forlod komplekset. Det var helt klart umuligt for dem at lære andet end de øverste chefer at kende på udseendet, og Werth afskyede at rende rundt med et plastickort fastgjort til jakkekraven, som om han var ansat i rengøringstjenesten eller havde været »groundhostess« på en flyveplads.

Egentlig var han sulten. Men den eneste restaurant i bygningskompleksets umiddelbare nærhed var en lille italiensk på Richard Wagner Strasse, der mere lignede en ombygget garage, og som formodentlig også var det. Og da Dietmar Werth var af den opfattelse, at han havde endnu mere brug for en spadsere-tur end for mad, og da han mente, den kølige støvregn ville gøre ham godt, gik han forbi den og fortsatte ligeud. Han måtte tænke sig om, ellers ville han to timer senere risikere at miste ethvert

perspektiv på fremtiden.

Klokken 14.00 præcis skulle han indfinde sig hos Abteilungspräsident Klaus-Herbert Becker, chefen for BKA's antiterrorafdeling. Og til den tid var han forpligtet til at have en indstilling parat. Han hældede mest til at komme med det risikable forslag, at Hr. Abteilungspräsidenten sendte de varme kartofler direkte videre til konkurrenterne i Köln – dvs. Verfassungsschutz.

Et sådant forslag ville med sikkerhed være upopulært. Og dette indebar nogle problemer, når man erindrer, at hvis Abteilungspräsident omtrent svarer til militærgraden oberst, så rangerer en Kriminaloberkommissar på linje med en kaptajn, at Dietmar Werth ikke var mere end 34, og at hans karriere hidtil havde kørt stejlt og hurtigt opad – og endelig, at upopulære forslag af denne type meget hurtigt kunne gøre en pludselig ende på et hidtil glimrende karriereforløb.

Dietmar Werth slentrede ubeslutsomt ind imod byens centrum, drejede af ved teateret på Wilhelmsstrasse og fortsatte ad spadserestien rundt om Kurparken. Vejret holdt den gående trafik nede på et minimum. Ude i søen lå to gråænder og vuggede. Ellers var området blottet for levende væsener.

Hele idéen havde fra begyndelsen virket alt for langt ude. En eller anden overambitiøs narkostrømer i FD6 (Kriminalpolitiet's Specialafdeling) i Hamborg havde i en hel uge haft den lidet misundelsesværdige opgave at aflytte og analysere alle samtaler fra to nabotelefonkiosker i Hamborgs luderkvarter et stenkast fra Reeperbahn og et stenkast fra Herbertstrasse. Mein Gott, hvor måtte han have hørt en masse fuldemandssnak og almindeligt sludder.

Men så havde han altså pludselig fået den vilde idé, at en af samtalerne kunne fortolkes som kodemeddelelser imellem to terrorister, selvom den pågældende samtale tilsyneladende blev ført imellem to yngre forretningsmænd, som på kultiveret tysk diskuterede en netop afsluttet succesfuld forretningsaffære og i forlængelse heraf diskuterede yderligere markedsfremstød i Belgien eller Sverige. Den pågældende samtale varede i alt elleve minutter, og hvis man kunne stole på den automatiske datering, så havde den fundet sted fra klokken 14.03 til klokken 14.14 onsdag

d. 16. november. Udskriften fyldte 12 sparsomt beskrevne sider i dialogform, og selve samtalen var naturligvis helt uskyldig i sin form og upræcis, hvad angik indholdet.

Der var bare det problem, at det ene telefonnummer allerede fandtes i kartotekerne, samt at det var nummeret på en telefonboks i den italienske restaurant Cueno, hvis afstand fra den første boks ikke oversteg 200 meter.

Hvorfor, havde narkestrømeren spurgt sig selv, førte to personer en forretningsamtale pr. telefon, der strakte sig over 11 minutter, når de rent faktisk befandt sig mindre end et halvt minuts gang fra hinanden? Kunne det tænkes, at de ikke ønskede at blive set sammen?

Dermed var den første mistanke vakt. Og al yderligere sagsbehandling formelt set et stykke opklaringsarbejde. Man havde altså i stedet for at følge den normale praksis – nemlig at fjerne registreringer af denne samtale fra datamaskinen og slette båndet, da den aktuelle information intet havde med den løbende undersøgelse at gøre – sat sig til at spekulere. Faktisk var det først i og med denne spekulation, at sagen overhovedet kom til verden.

»Man« var i denne sammenhæng en eneste politimand. Og hans første resultat var, at der her var tale om to terrorister fra RAF's hårde kerne, som for det første refererede til den terroraktion, som de netop havde udført – bombeattentatet i Hamborg – og for det andet kommenterede det faktum, at belgiske terrorister havde deltaget i aktionen, og for det tredje diskuterede, om næste aktion skulle finde sted i Belgien eller i Sverige, og endelig konkluderede, at sidstnævnte alternativ indtil videre måtte forkastes på grund af besværet med at få kontakt med en tilstrækkeligt kvalificeret svensk terroristkollega.

Det hele virkede til at begynde med temmelig søgt for ikke at sige direkte fantasifuldt. Men narkestrømeren havde tydeligvis haft held til at præsentere sine idéer så overbevisende over for sin egen chef på FD6, kriminaldirektør et-eller-andet, at denne havde sendt historien videre til antiterrorafdelingen i Wiesbaden. Og endelig var den så havnet på Dietmar Werths skrivebord tre dage efter, at telefonsamtalen havde fundet sted, og fem dage efter bombeattentatet i Hamborg.

Dietmar Werth havde til at begynde med ikke haft den mindste fidus til den vidtløftige fortolkning af telefonsamtalen. Derfor havde han valgt den hurtigste måde at slippe af med denne tåbelige sag på. På FD6 havde man nemlig i første omgang bare formelt anmodet BKA om at undersøge, om nogle af stemmerne på båndet kunne identificeres.

Ergo havde Werth sendt udskriften og det medfølgende lyd-bånd videre til antiterrorafdelingens tekniske laboratorium for at få begge dele analyseret. I Vesttyskland har man et kartotek over henved 700 personer, der alle er efterlyste terrorister eller med føje mistænkte for terroristisk aktivitet. Og af disse har man båndoptagelser af ca. 80. Alle registreret i et særligt stemmebibliotek omtrent, som om stemmerne var fingeraftryk.

Den moderne datateknik har faktisk også gjort stemmen til et lige så sikkert identifikationsmærke som fingeraftrykket. Med det udstyr, som findes hos BKA i Wiesbaden, kan man med næsten 100 procents sikkerhed genkende og dermed identificere ejermanen til en stemmeoptagelse.

Og så var det, at sagen begyndte at blive alvorlig. En af telefonstemmerne tilhørte nemlig Horst Ludwig Hahn, 29 år gammel, 175 cm høj, med et ar i panden som særligt kendetegn og under normale omstændigheder placeret længst nede til venstre på den plakat med billeder af 22 eftersøgte terrorister, som det tyske politi havde hængt op overalt, og hvor man udlovede en dusør på 50.000 DM for oplysninger, der førte til de afbildedes pågribelse. Den rødilla plakat var trykt i over en million eksemplarer og kunne ses overalt inklusive på døren i Dietmar Werths kontor. VORSICHT SCHUSSWAFFEN! stod der nederst på plakaten. 22 personer, som stod allerhøjest på BKA's ønskeseddel.

Den anden terrorist kunne ikke identificeres med samme sikkerhed. Man havde ingen optagelser af hans stemme. Men baseret på den svage dialektale tone, og ved hjælp af udelukkelsesmetoden, var Dietmar Werth kommet til en konklusion, der grænsede til vished. Det måtte dreje sig om en vis Martin Beer, 25 år gammel, 195 cm høj, kraftigt bygget og med et 6 cm langt ar på venstre overarm.

Også på dette hoved var der en pris. Martin Beer var placeret

længst nede til højre på plakaten.

Altså. I luderkvarteret omkring Reperbahn havde to af landets mest eftersøgte terrorister befundet sig, to dage efter at de havde begået et attentat i Hamborg. De havde ikke forladt byen. Altså kunne man formode, at de aktuelt operede netop fra Hamborg.

De to terrorister havde ført en konspirativ telefonsamtale, mens de fysisk befandt sig mindre end 200 meter fra hinanden. Og på den baggrund var det ikke svært at forestille sig, at de befandt sig mere eller mindre stationært i luderkvarteret. Det var i øvrigt intet dårligt sted at gemme sig (sådan som man måske kunne formode). Ganske vist lavede kriminalpolitiets sædeligheds- volds- og narkoafdelinger til stadighed razziaer i dette område. Men det betød blot, at politiets opmærksomhed nærmest pr. refleks var rettet mod alt muligt andet end terrorismen.

Den normale operative konklusion burde nu have været, at BKA tog initiativ til at forstærke overvågningen af området. Hvis terroristerne faktisk havde slået sig ned for længere tid, var udsigterne til at komme på sporet af en eller flere af dem temmelig gode. Man havde med andre ord en enestående mulighed for at reducere antallet af ansigter på den rødilla plakat. Og den slags tilbud havde skatteyderne ret til at forvente, at politiet ville benytte sig af.

Men på den anden side, så var det at arrestere en eller flere eftersøgte terrorister under stor offentlig bevågenhed meget langt fra nogen effektiv indsats imod terrorismen. Den vesttyske terrorismes inderkreds, den såkaldte hårde kerne, har aldrig omfattet ret mange mennesker, og den var i de forløbne år med regelmæssige mellemrum blevet drænet for folk, uden at dette i sig selv havde nedsat mængden af terroraktioner eller antallet af aktive. Man havde haft nemt ved at rekruttere nye, og det virkede som en helt klar og bevidst taktik aldrig at forøge antallet af aktive i inderkredsen. Man erstattede blot dem, som var blevet taget. BKA kendte tankegangen. Sådan handlede professionelle sikkerhedsfolk; jo færre der kendte planerne, jo mindre var risikoen.

Ud fra denne synsvinkel var det altså ikke strategisk meningsfuldt at pågribe en eller to terrorister, hvis man ikke på samme

tid kunne føre et slag imod selve deres ledelsesfunktion – dvs. direkte imod slangens hoved.

I den aktuelle sammenhæng stod man med nogle meget lovende muligheder for at komme ud over de spektakulære aktioner – noget der komplicerede den beslutning meget, som måtte træffes i BKA. Disse muligheder var så åbenlyse, at allerede narokostrømeren og hans overordnede i Hamborg havde anet dem på det stadium af sagen, hvor man endnu ikke vidste med sikkerhed, om den samtale, man havde optaget, var en samtale mellem to forretningsfolk eller mellem to terrorister fra den hårde kerne.

Men læste man udskriften igennem, efter at det var fastslået, at det drejede sig om en samtale imellem to medlemmer af RAF's hårde kerne, så fremstod samtaleemnet klart som glas.

Først lykønskede de to terrorister hinanden med den netop gennemførte succesfulde aktion i Hamborg (»i forgårs« hvilket nøjagtigt var det tidspunkt, hvor bombeattentatet var løbet af stablen). De henviste til det succesfulde samarbejde med belgiske kolleger. Eftersom RAF og den belgiske terrororganisation CCC (Cellules Communistes Combattantes) dagen efter attentatet havde offentliggjort et kommuniké, hvori de henviste til deres fælles »militære angreb« på hovedfjenden NATO, så passede også dette perfekt ind i billedet.

Derefter kom den interessante henvisning til Sverige. Alternativet til at fortsætte det succesfulde samarbejde i det belgisk-tyske område var tydeligvis det helt store »kup« i Sverige. Men – havde den person, som sandsynligvis var Martin Beer, indvendt – så manglede man en svensk kollega med den nødvendige specialviden. For »det optimale resultat i Sverige krævede indsats af teknisk kompliceret og kapitalmæssigt meget krævende udstyr«. En svensk kontakt var også nødvendig for mere præcist at kunne »kortlægge det svenske marked«.

Narkostrømerne i FD6 havde rent intuitivt draget den konklusion, at terroristerne søgte efter en person, som – ud over at være svensk, således at han faktisk kunne bevæge sig nogenlunde sikkert i Sverige – havde en militærteknisk kompetance, som de vesttyske terrorister næsten uden undtagelse selv manglede. Med tiden havde de lært sig at lave bomber og var faktisk blevet

ganske kompetente på det område. Og simple håndvåben beherskede de fleste af dem til husbehov. Men her var de altså på udkig efter en person, som, ud over at være svensker og terroristsympatisør, også skulle besidde et bredt register af militære kundskaber. Derudover havde de helt klart behov for at udvide deres våbenarsenal med en række dyre og sandsynligvis væsentligt tungere våben, end de plejede at anvende.

Dietmar Werth måtte modstræbende medgive, at han var kommet til omtrent den samme konklusion. Der kunne ikke opstilles andre tilfredsstillende fortolkninger af den svenske linje i samtalen, med mindre man altså forestillede sig at investerings-snakken gik på, at man måtte anskaffe sig en større lastbil eller noget tilsvarende, der skulle anvendes til en spektakulær transport af en kidnappet person eller noget i den retning. Men den slags aktioner hørte ikke til i terroristernes moderne strategi. De havde opgivet kidnappingerne og ønskede nu at ramme hovedfjenden »direkte« ved hjælp af »militære aktioner«.

FD6 havde stillet tre spørgsmål, og de ville få deres svar ad den normale kommandovej. Men når man formulerede disse svar, måtte man samtidig tage nogle afgørende beslutninger. De tre spørgsmål fra FD6 lød:

- 1) Kan man fastslå identiteten af nogle af de aflyttede?
- 2) Bør man iværksætte udvidet overvågning i den anledning?
- 3) Bør man – især når man tager de nødvendige metoder i forbindelse med indhentelse af yderligere informationer i betragtning – overlade sagen til Verfassungsschutz?

Indholdet i det sidste af de tre spørgsmål var til trods for den vage formulering aldeles indlysende. De »nødvendige metoder«, som man talte om i FD6, var, om man skulle skaffe en person, som svarede til terroristernes behov, hænge ham ud som madding i St. Pauli og så ellers håbe på, at de bed på.

Det usædvanlige i situationen var, at terroristerne denne gang søgte efter en rekrut uden for deres egen kreds, dvs. de personer, som de kendte i forvejen og selv havde et grundlag for at kunne bedømme. En ukendt svensker åbnede helt nye muligheder, hvilket selv narkostrømerne havde indset.

Men anvendelse af den slags metoder betød også helt klart, at det fede bytte gik kriminalpolitiets næse forbi, såvel ud fra en formel som ud fra en bureaukratisk synsvinkel. Det almindelige tyske politi kan tage sig store friheder, når det drejer sig om f.eks. at infiltrere den organiserede kriminalitet eller om at provokere narkotikaforbrydere for at fremskaffe retsgyldige beviser. Men problemet her var det tjenesteretslige ansvar. En offentligt ansat måtte ikke begå ulovligheder, i det mindste ikke ud over en vis grænse. Og de forbrydelser, som det kunne blive nødvendigt at begå for en tjenestemand, der var havnet i selskab med terrorister, var langt alvorligere end, hvad f.eks. narkestrømmerne i Hamborg kunne tillade sig.

Sikkerhedstjenesten kunne heller ikke anvende eget personale til den slags eventyr. En ansat på Verfassungsschutz var i den henseende ikke anderledes stillet end en almindelig politimand. Imidlertid havde Verfassungsschutz langt større muligheder for at kunne trække på folk udefra. Udenforstående, som formodentlig ikke kunne betragtes som tjenestemænd i lovens forstand, og som derfor havde en langt friere juridisk status. Dertil kom, at man i denne sammenhæng måtte anvende en udlænding. Noget politiet hverken teknisk eller juridisk havde mulighed for at gøre. Verfassungsschutz havde måske denne mulighed.

Altså burde man lade sagen gå videre til Verfassungsschutz med en forespørgsel om, hvorvidt man der havde interesse i at overtage det videre forløb. Så vidt var alt klart. Der var ingen problemer heri heller ikke for Dietmar Werth. Imidlertid eksisterede der en konkurrencesituation imellem det civile politi og Verfassungsschutz, som gjorde, at man ikke umiddelbart havde interesse i at afgive den slags interessante sager. På BKA betragtede man kollegerne i Verfassungsschutz som skrivebordsfolk og bureaukrater. Og i Verfassungsschutz så man i den elskværdige udgave folkene i BKA som simple strømere og i den mindre elskværdige som underudviklede bavianer. Den uelskværdige synsvinkel var den mest fremherskende.

Og alligevel havde Dietmar Weth bestemt sig, allerede mens han betragtede de ensomme gråænder – en han og en hun – i dammen i Kurparken. Han ville løbe risikoen og lade logikken gå

forud for konkurrenceinteressen. Samtidigt ville han løbe risikoen for at blive usynlig i fremtiden. Han ville anbefale, at man sendte sagen videre til Verfassungsschutz i Hamborg med en forespørgsel om, hvorvidt man derfra kunne se nogle muligheder i de terroristønsker, som man mente at have klarlagt.

Formodentlig ville hans foresatte blive afsindigt rasende, formodentlig ville Verfassungsschutz både i Hamborg og i Köln sige pænt nej tak, og så ville sagen under alle omstændigheder ende hos BKA i Wiesbaden, hvorefter Dietmar Werth ville kunne sidde med ren samvittighed og få fat på den for anden gang. Hvilket også var et frygtindgydende perspektiv. Alligevel kunne han ikke lade være med at mene, at dette var den eneste rigtige måde at tackle problemet på, og at dette var den eneste rimelige anbefaling, han kunne forelægge sin chef. Han skutede sig og slog frakkekraven op, fordi støvregnen var gået over i regulært regnvejr, og gik med hurtige målbevidste skridt op ad bakken imod Thaerstrasse.

Hans forventning til sin chefs reaktion blev skuffet. Afdelingspræsidenten roste ham for indstillingen. Konklusionen var ubehagelig men ubestrideligt korrekt. Altså overlod man sagen til Verfassungsschutz.

Og Verfassungsschutz fandt stik imod al forventning den perfekte infiltrator.